

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: R. A., narozený dne X,
státní příslušnost Irák,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2024, č. j. KRPU-59350-24/ČJ-2024-040022-SV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2024, č. j. KRPU-59350-24/ČJ-2024-040022-SV (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce. V žalobě žalobce rovněž navrhoval, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela neadekvátní povaze rozhodnutí a nezabývá se dostatečně situací žalobce. Dle žalobce je povinností správního orgánu důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž uvedené skutečnosti musí být řádně doloženy ve spise. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž žalovaný vychází, oporu ve spisovém materiálu.
3. Žalobce konstatoval, že jeho zajištění je nezákonné, neboť jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala naprostou nezbytnost jeho zajištění. Naopak je žalobce přesvědčen, že v jeho případě byly dány takové okolnosti, které odůvodňovaly využití mírnějších institutů, a to zejména uložení zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevysvětlil, proč jednotlivá zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců považuje za neúčelná či nerealizovatelná. V napadeném rozhodnutí absentují úvahy, které vedou žalovaného k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění.
4. Dle žalobce je stěžejním důvodem zajištění dle napadeného rozhodnutí údajné nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, když ze žalobcova jednání je tento úmysl údajně zcela zjevný. Dle žalobce však tato samotná skutečnost nemůže být jediným právně relevantním důvodem pro zajištění cizince, jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, dle kterého je třeba vždy zvažovat alternativní opatření ve vztahu k zajištění. Byť se zmíněné rozhodnutí explicitně zabývalo aplikací zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců, jsou dle žalobce jeho závěry použitelné i v případě žalobce.
5. Žalobce dále uvedl, že žalovaný opakovaně staví v napadeném rozhodnutí své závěry na skutečnosti, že žalobce se neoprávněně nachází na území členských států EU, kam přicestoval bez platného cestovního dokladu. Žalobce připomněl, že žádným členským státem mu nebyla uložena povinnost opustit území EU, a proto svým současným pobytem žalobce nemaří žádné správní rozhodnutí, a na území EU se žalobce nedopustil žádné trestné činnosti. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, dle žalobce plyne, že uložení zvláštních opatření nelze vyloučit pouze na základě neoprávněného pobytu. Žalovaný postupoval dle žalobce nezákonně při posouzení možnosti alternativních opatření, když ignoroval většinu skutečností uváděných žalobcem a rozhodl v rozporu se správním spisem.
6. Pro případ, že by soud shledal napadené rozhodnutí bezvadným, pokud jde o využití institutu zajištění v žalobcově případě, tak dle žalobce byla v napadeném rozhodnutí stanovena doba zajištění 90 dnů v rozporu se zákonem. V napadeném rozhodnutí sice žalovaný zdůvodnil dobu zajištění, avšak není patrné, zda žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobce. Nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, kdy případem takového nesprávného postupu je dle žalobce právě napadené rozhodnutí, dle něhož je důvodem zajištění fakticky pouze již to, že žalobce vstoupil na území České republiky nelegálně. Při rozhodování o zajištění je dle žalobce třeba se vyvarovat nepřiměřeného zásahu do soukromých práv cizince.
7. Dle žalobce žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval v souladu s právními předpisy, své rozhodnutí vydal v souladu se zákonem, náležitě jej odůvodnil, a proto navrhl zamítnutí žaloby.
9. Poté, co popsal genezi celého případu, zdůraznil, že žalobce se vydal na svou cestu vědomě nelegálně, úmyslně porušuje schengenské právní předpisy, úmyslně se vyhnul hraniční kontrole při vstupu do EU, kam vstoupil mimo hraniční přechod v úkrytu kamionu za pomoci převaděčů bez platného cestovního dokladu. Není zde žádná záruka, že by žalobce v budoucnu respektoval zákony a rozhodnutí příslušných orgánů, když jasným cílem žalobce je vidina lepšího života ve Velké Británii. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že na základě tam uvedených skutečností je v případě žalobce důvodné nebezpečí, že bude pobývat v schengenském prostoru i po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a že vzhledem k jeho dosavadnímu jednání je zde nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo vydáno dne 1. 4. 2024 a je pravomocné, a to i s ohledem na skutečnost, že sám žalobce uvedl, že po propuštění by pokračoval do Velké Británie, neboť přes území České republiky pouze tranzitoval, nikoho zde nemá a nemá ani dostatek financí.
10. Žalovaný dále uvedl že se v napadeném rozhodnutí zabýval uložením zvláštních opatření, kdy jednoznačně dospěl k závěru, že k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců nelze přistoupit, a to i s ohledem na ustanovení § 123b odst. 5 téhož zákona, neboť z dosavadního jednání a chování žalobce, z vynaloženého úsilí a finančních prostředků je zcela zřejmé, že cílem cesty je Velká Británie, kam žalobce cestoval za lepším životem, nelegálně.
11. Žalovaný upozornil že doba zajištění byla stanovena na 90 dnů, napadené rozhodnutí podrobně odůvodňuje tuto dobu a uvádí přesně jaké úkony musí být v souvislosti s realizací správního vyhoštění činěny, včetně odhadu časového fondu pro jednotlivé kroky.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

14. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 31. 3. 2024 v 14:55 hodin při cestě kamionem kontrolován hlídkou Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem u společného centra Petrovice – Bahratal, kdy mu byl ze strany německé policie odepřen vstup do Spolkové republiky Německo. Na výzvu k prokázání totožnosti žalobce nepředložil žádný platný cestovní doklad ani žádné oprávnění k pobytu na území schengenského prostoru, a proto byl žalobce zajištěn. Dne 1. 4. 2024 bylo správním orgánem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění žalobce z území členských států Evropské unie, přičemž téhož dne bylo žalovaným vydáno rozhodnutí č. j. KRPU-59350-31/ČJ-2024-040022, kterým bylo uloženo žalobci správní vyhoštění na dobu tří let a stanovena doba vycestování z území členských států Evropské unie do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 4. 2024, jak plyne z doložky právní moci. Žalobce sice podal odvolání proti uvedenému rozhodnutí, avšak až po uplynutí odvolací lhůty, tedy opožděně.
15. Žalobce ve své výpovědi před správním orgánem uvedl, že za přepravu do Turecka z Iráku zaplatil cca 1 500 USD, následně v Turecku zaplatil dalších 10 000 USD za přepravu do Velké Británie, a poté se přemístil kamionem do Evropy, přičemž byl zadržen v kamionu policií německé republiky. Dále žalobce uvedl, že cílem jeho cesty byla Velká Británie, neboť měl v úmyslu tam požádat o azyl a pracovat. Žalobce dle své výpovědi musel okamžitě odcestovat z Iráku, jelikož měl poměr s manželkou svého strýce a hrozilo mu ze strany strýce zabití, kdy strýc na něj v jednom případě i vystřelil, což však žalobce nikde nehlásil. Žalobce o azyl v žádném členském státě nežádal, disponuje finanční hotovostí ve výši 100 EUR a 400 USD, nezná v České republice nikoho, kdo by mu mohl pomoci. Na dotaz, co by dělal, pokud by byl propuštěn ze zajištění, žalobce ve své výpovědi uvedl, že by odcestoval do Velké Británie, kde by požádal o azyl.
16. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v jeho nedostatečném odůvodnění. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a co jej vedlo k zajištění žalobce.
17. Soud nesouhlasí se žalobcem, že v napadeném rozhodnutí absentují úvahy, které vedou žalovaného k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí (strana 5) dostatečně zabýval možností mírnějších opatření oproti zajištění, přičemž neshledal jiná opatření než zajištění použitelná, a to s ohledem na konkrétní situaci žalobce. Žalovaný poukázal na výpověď žalobce, že v případě propuštění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bude pokračovat v cestě do Velké Británie, že v České republice žalobce nikoho nezná a nemá dostatek finančních prostředků, přičemž s ohledem na finanční obnos, který musel žalobce zaplatit převaděčům, nelze očekávat, že by žalobce respektoval případná opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců a čekal na realizaci svého vyhoštění.

18. Soud dospěl k závěru, že žalovaný se konkrétní situací žalobce podrobně zabýval a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
19. Soud dále posuzoval k námitkám žalobce, zda je napadené rozhodnutí v souladu se zákonem o pobytu cizinců.
20. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo po ukončení poskytování mezinárodní ochrany z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě do 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen.“
21. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.“
22. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců „doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.“
23. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“
25. K žalobní námitce, že nebyl důvod pro zajištění žalobce, neboť jsou v jeho případě dány důvody pro uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že možností užití mírnějších opatření se žalovaný zejména na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval, přičemž žalovaný řádně u jednotlivých opatření odůvodnil, proč k nim nebylo možné v případě žalobce přistoupit. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí proto soud v podrobnostech odkazuje a lze snad pouze shrnout, že žalovaný po zhodnocení zjištěných skutečností (výpověď žalobce, že v případě propuštění bude pokračovat v cestě do Velké Británie; žalobce v České republice nikoho nezná a nemá zde žádné zázemí; žalobce nemá dostatek finančních prostředků; vysoká částka 11 500 USD, kterou musel žalobce zaplatit převaděčům; obava žalobce ze strýce v Iráku) dospěl k závěru, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující a neúčelné. K neuložení zvláštních opatření dle ustanovení § 123b přistoupil žalovaný i z toho důvodu, že žalobce nemá dostatek prostředků na složení finanční záruky. Žalovaný se tedy možností užití zvláštních opatření za účelem vycestování podle názoru soudu zabýval dostatečně a správně poukázal i na nedostatek finančních prostředků na straně žalobce, který v ČR nemá žádné příbuzné, tudíž je vyloučeno, aby žalobce (nebo někdo za něj) složil kauci nebo se u někoho ubytoval, když nemá dostatek finančních prostředků. V tomto ohledu je tedy rozhodnutí žalovaného zcela v souladu s obsahem správního spisu, skutečným stavem věci a zcela koresponduje s konkrétními okolnostmi žalobcova případu.
26. Směrem k žalobci soud zdůrazňuje, že jednání žalobce nasvědčuje tomu, že skutečně nerespektuje právní předpisy členských států Evropské unie (včetně ČR) týkající se podmínek vstupu na území a pobytu na něm a že je za účelem dosažení svého cíle – tj. přicestovat do Velké Británie, požádat tam o azyl a pracovat tam – ochoten porušovat právní předpisy. Za těchto okolností i dle názoru soudu nepředstavují zvláštní opatření za účelem vycestování dostatečnou záruku toho, že by žalobce spolupracoval s policejními orgány při realizaci správního vyhoštění. Naopak existuje významné riziko, že by se žalobce skrýval, resp. opustil Českou republiku směrem do Velké Británie, čímž by zmařil nebo ztížil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud nesouhlasí se žalobcem, že zajištění žalobce je založeno pouze na neoprávněném vstupu na území Evropské unie, když je zřejmé (viz výše), že žalovaný bral v úvahu i řadu dalších okolností vyplývajících ze situace žalobce, na základě kterých dovedl nezbytnost zajištění.
27. Soud proto dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že užití některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování nebylo v žalobcově případě namístě. Předmětná námitka tudíž není důvodná. Nelze přitom přehlédnout, že ani žalobce neuvedl, které konkrétní zvláštní opatření za účelem vycestování měl žalovaný v jeho případě použít.
28. Soud se dále zabýval námitkou, ve které žalobce tvrdil, že délka zajištění 90 dnů je stanovena v rozporu se zákonem, když tato délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou sledovanému cíli. K otázce délky zajištění soud připomíná, že podle § 125 odst. 1 věty první zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů. Tento požadavek žalobou napadené rozhodnutí respektuje, neboť uvedený zákonný limit překročen nebyl. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „*hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...)*, proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79).

29. Délkou zajištění žalobce, výčtem úkonů, které je třeba učinit, včetně odhadu doby, kterou každý úkon zabere se žalovaný podrobně zabýval na straně 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný především uvedl, že žalobce může požádat ČR o udělení mezinárodní ochrany. Z tohoto důvodu žalovaný vyčkává s procesem ověření totožnosti, až tato doba 7 dnů marně uplyne, a to zejména k ochraně zajištěného cizince. Protože žalobce nevlastní platný cestovní doklad, který je nezbytný k výkonu správního vyhoštění, bude dále třeba zajistit náhradní cestovní doklad Iráku, což trvá 40 až 60 dnů v závislosti na ověření totožnosti žalobce. Žalovaný bral v napadeném rozhodnutí v úvahu i následnou potřebu zajistit letenku pro žalobce do Iráku a komunikaci s domovským státem ohledně zpětvzetí žalobce, což trvá dalších cca 30 dnů. Žalovaný zdůraznil, že žalobce bude zajištěn pouze na dobu nezbytně nutnou, tedy do okamžiku zajištění podmínek pro jeho vycestování.
30. Z výše uvedeného je dle soudu zjevné, že žalovaný ve svém rozhodnutí popsal výčet předpokládaných kroků potřebných k realizaci správního vyhoštění a odhad jejich časové náročnosti. Rovněž soud je toho názoru, že doba trvání zajištění žalobce 90 dnů je přiměřená. Soud tedy uzavírá, že žalovaný přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, proč přistoupil k zajištění žalobce na dobu 90 dnů a že jde o zcela realistický odhad doby potřebné pro realizaci správního vyhoštění žalobce. V tomto směru je rozhodnutí žalovaného zcela dostatečné a podle soudu žalovaný dostal požadavku plynoucímu z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79.
31. Žalovaný se rovněž dostatečně zabýval i možným nepřiměřeným zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to na straně 8 napadeného rozhodnutí. Došel přitom k závěru, že vydání rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění sice bude určitým zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, nejde však o zásah nepřiměřený. Žalovaný zhodnotil skutečnost, že žalobce je dospělým, zdravým mužem, který si je vědom toho, za jakých podmínek je oprávněn pobývat na území ČR, resp. v schengenském prostoru, jehož je ČR součástí; na území ČR ani na území Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace se nenacházejí žádní rodinní příslušníci, příbuzní, či blízcí žalobce nebo jiné osoby, ke kterým má žalobce citový vztah, žalobce tudíž nemá rodinné vazby na území ČR; rodina žalobce žije v Iráku; žalobce nemá k ČR žádné ekonomické, společenské ani kulturní vazby.
32. Soud se s tímto hodnocením přiměřenosti napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje. K argumentaci žalobce, že mu v Iráku hrozí nebezpečí od strýce, protože měl žalobce poměr s jeho ženou, soud uvádí, že se nejedná o skutečnost relevantní z hlediska zákonnosti zajištění ani s ohledem na přiměřenost rozhodnutí. Tvzení žalobce je zcela nepodložené, jeho pravdivost prakticky nelze ověřit. V případě návratu do Iráku má nepochybně žalobce možnost hlásit případné protiprávní jednání strýce policejním orgánům a žádat je o pomoc. Soud podotýká, že žalovaný si opatřil podklady, ze kterých je zřejmé, že vycestování žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

do Iráku je možné (viz odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 8), s čímž se soud ztotožňuje.

33. Žalobce dále v žalobě bez jakéhokoli upřesnění namítal, že žalovaný porušil čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Obě uvedená ustanovení se týkají ochrany osobní svobody. Jak již bylo výše uvedeno, soud dospěl k závěru, že osobní svoboda žalobce byla omezena plně v souladu se zákonem a ze zákonem předpokládaných důvodů. Soud tedy neshledal, že by v daném případě došlo k porušení čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
34. K obecné námitce, že došlo k porušení základních zásad činnosti správních orgánů soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo soudem zjištěno.
35. Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, neboť si žalovaný obstaral dostatek relevantních podkladů, které následně náležitě vyhodnotil.
36. Soud dodává, že nerozhodl o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o takovém návrhu má soud dle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodnout bez zbytečného odkladu a není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání. Vzhledem k tomu, že soud rozhodl o samotné žalobě ještě před uplynutím uvedené lhůty, bylo rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku bezpředmětné.
37. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 24. dubna 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.